

Intieme keuzes

DEEL 1 (Part 1)
(Intimate Exchanges)

Een vrolijk spel

door

ALAN AYCKBOURN

vertaling

Jan Tol

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **INTIEME KEUZES DEEL 1 (PART 1) – INTIMATE EXCHANGES** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALAN AYCKBOURN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1985 Redburn Productions (Overseas)
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.
Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

VOORWOORD AUTEUR:

Intieme keuzes is geschreven voor twee personen. Natuurlijk kan het gespeeld worden door een grotere groep, maar het eindresultaat zal, in mijn ogen, oneindig minder voldoening geven. Hetzelfde geldt voor de alternatieven; het is mogelijk om juist één versie te spelen, maar het geeft een minder theatraal optreden. Als, om welke onvermijdelijke reden dan ook, de beslissing is genomen om juist één versie te spelen, of één alternatief met een grotere groep, of zelfs meerdere versies met een grotere groep, dan zou ik dankbaar zijn, als het publiek wordt geïnformeerd over wat mijn originele voorkeur was. Dit zal helpen (a) om uit te leggen waarom de spelen zo sterk persoonlijk geconstrueerd zijn en (b) om het publiek te laten weten wat ze hebben gemist.

Alan Ayckbourn.

VOORWOORD VERTALER:

Intieme keuzes bestaat uit een serie van spelen van in totaal acht scripts en meer dan 30 scènes. Ieder spel begint met een vrouw (Celia), die geconfronteerd wordt met een klein onbenullig probleem. Zal ze de verleiding kunnen weerstaan, haar eerste sigaret op te steken voor zes uur 's avonds? (Hoe het begon) Op sommige dagen is ze sterk, op andere dagen niet. Deze twee mogelijkheden van keuzes resulteren in Deel I en Deel II van Intieme keuzes. In ieder deel, aan het eind van de eerste scène, zal een ander persoon een keuze moeten maken en een beslissing moeten nemen. Deze keer een iets belangrijkere beslissing. Na iedere volgende scène moet er weer een nieuwe keuze worden gemaakt. Deze worden steeds belangrijker. In deze uitgave (Deel I, part I) is, op de laatste twee scènes na, reeds de keuze gemaakt. Deze keuze is gebaseerd op een excellente opvoering van Intieme keuzes, op 20 september 1997 in het "Mowlem Theatre" in Swanage, England, gespeeld door Giles Watling en Jean Rogers.

Jan Tol.

SCÈNES:

Hoe het begon

Een tuinman komt langs

Een verliefde tuinman

Gebeurtenissen op een hotelterras

Een begrafenis of Een herdenkingsdienst

Voor meerdere keuzes, zie Deel I, Part II

PERSONEN:

CELIA
SYLVIE
TOBY
LIONEL
MILES

DECOR:

Het geheel speelt zich grotendeels af in de tuin van Celia en Toby. Omdat dit decor zal overheersen gedurende de eerste helft van het spel, zal het alleen variëren op die plaatsen waar het noodzakelijk is om de aandacht te verleggen. In zijn totaliteit is het een mooi aangelegde tuin, die echter in de loop van de jaren verwaarloosd is. Aan de linkerkant staat het huis. Het is modern, gebouwd door Toby's voorganger en staat op de grond van de particuliere school voor voorbereidend hoger onderwijs en is dus het huis van het Hoofd van de school. Rechts van het huis is een patio, waarop een tuintafeltje staat, waarvan duidelijk blijkt dat het vele winters buiten heeft gestaan. Er staan geen tuinstoeltjes bij. Op het tuintafeltje staan een lege koffiemok, een pakje sigaretten en een aansteker. Een hobbelig grasveldje leidt naar de schuur of tuinhuis, wat rechtsachter op het toneel staat. Tussen het huis en de schuur staat een laag muurtje, dat als omheining dient. Daarachter bevindt zich (echter niet te zien) een speelveld, waar vandaan regelmatig kinderstemmen zijn te horen. Het is een heerlijke zonnige dag in juni. Om precies te zijn: maandag 14 juni. De zomermaanden komen er aan.

TIJD:

Hoe het begon (vijf jaar geleden)
Een tuinman komt langs (vijf seconden later)
Een verliefde tuinman (vijf dagen later)
Gebeurtenissen op een hotelterras (vijf weken later)
Een begrafenis of Een herdenkingsdienst (dit jaar)

HOE HET BEGON.

Bij aanvang is er niemand op het toneel. Na even komt Celia, een enigszins bezorgd kijkende vrouw van net in de dertig, op uit het huis. Ze heeft werkkleding aan en een hoofddoek om haar hoofd geknoopt. Ze is duidelijk betrokken geweest bij zwaar huishoudelijk werk.

CELIA (roepend richting huis): Ze moeten in de schuur zijn. Ik zal wel kijken...Luister Sylvie, ga jij door op de vliering. Ik kom zo bij je, goed? (ze luistert, roept dan weer) Sylvie... (geen antwoord. Celia haalt haar schouders op, blijft even op de patio staan om bij te komen. Ze heeft zich meer ingespannen, dan ze zich realiseerde. Ze kijkt richting zon en haalt even diep adem. Dan bekijkt ze zichzelf en veegt terloops het stof van haar kleding. Ze veegt haar voorhoofd af met haar arm. Verheugd, omdat ze er voor de rest goed uitziet, loopt ze voorwaarts naar de schuur. Haar oog valt op het pakje sigaretten op de tafel. Ze aarzelt, stopt en overweegt. Zal ze wel, of zal ze niet bezwijken voor de verleiding?)

In feite zijn we hier op het punt aangeland, dat we de eerste keuze moeten maken. Deze keuze is nog betrekkelijk klein. Later in het spel moeten er belangrijkere beslissingen worden genomen. Zal Celia breken met haar eigen regels om voor zes uur 's avonds geen sigaret op te steken?

EEN TUIJMAN KOMT LANGS.

CELIA (*bezweken*): Ach, wat maakt het ook uit. (*ze pakt de sigaretten en de aansteker van het tafeltje, steekt een sigaret op en gaat op de rand van het tafeltje zitten. Ze inhaleert. Het is vele uren geleden, dat ze haar laatste sigaret heeft opgestoken en ze geniet er volop van. Vanuit het huis horen we de bel gaan, geïrriteerd*) Oh, nee. (*roept Sylvie*) Sylvie, kun jij even gaan kijken wie daar is? Als je nog niet op de vliering bent. (*ze wacht*) Sylvie? (*de bel gaat weer*) Oh. (*ze neemt nog één trek van haar sigaret*) Sylvie. Oh, verdorie nog aan toe. (*ze drukt haar sigaret onaangenaam gestemd uit, terwijl ze praat*) Goed dan. Ik ga wel. Ik ga wel. (*voordat ze zo ver is, komt Lionel Hepplewick vanuit het huis de tuin in. Hij is voor in de dertig, heeft de gezonde uitstraling van een man, die het grootste gedeelte van zijn leven in de open lucht doorbrengt. Aan de ene kant komt hij over als een plezierig en gediensstig iemand, aan de andere kant heeft hij het terughoudende van iemand, die meer van je weet dan je lief is*)

LIONEL: Goedemiddag, mevrouw Teasdale.

CELIA: Oh, meneer Hepplewick. Leuk om u te zien.

LIONEL (*tot Sylvie, die zich in het huis bevindt*): Dank je hartelijk. (*tot Celia*) Ik hoop, dat ik niet ongelegen kom?

CELIA: Nee, nee. Sylvie en ik waren net aan de... eh... voorjaars schoonmaak. Nou ja, zo iets.

LIONEL: Midzomerschoonmaak. (*hij glimlacht*)

CELIA (*lacht*): Ja, ja. (*korte pauze*) Heerlijke dag.

LIONEL: Oh, ja.

CELIA: Ik hoop, dat het zo blijft.

LIONEL: Ja.

CELIA: Na die winter.

LIONEL: Ja. Het zal zo blijven tot donderdag.

CELIA: Oh, ja?

LIONEL: Dan krijgen we een beetje bewolking in de namiddag, misschien een spatje regen. Maar dat klaart vrijdag weer op. Een windje op zaterdag, maar zondag zal het een snikhete dag zijn.

CELIA: Is dat waar?

LIPNEL: Dat is mijn voorspelling, als u het mij vraagt.

CELIA: U zou eigenlijk het weerbericht op de televisie moeten brengen. (*Lionel maakt een minachtend geluid*) Hoe dan ook, excuseer me voor de rommel hier. Nou, wat kan ik voor u doen, meneer... Lionel, nietwaar? Ja, natuurlijk is het Lionel.

LIONEL: Ik kom even langs, zoals ik beloofd heb, mevrouw Teasdale.

CELIA: Zoals je...? Het spijt me, ik...

LIONEL: Oh, u kunt het zich misschien niet meer herinneren. Een paar weken geleden, om precies te zijn vorige maand, misschien dat u zich dat voor de geest kunt halen, waren we aan het praten... U, meneer Teasdale en ik... en u vroeg toen, als ik wat tijd over had, om eens langs te komen om uw tuin te bekijken.

CELIA: Ja, natuurlijk. Dat is alweer een poosje geleden.

LIONEL: Nou, ik heb de cricketpitches gemarkeerd en de velden gemaaid, dus ik dacht ik ga nu eens langs om te kijken, als dat tenminste goed is.

CELIA: Ja.

LIONEL: Meneer Teasdale zei, dat het waarschijnlijk goed zou zijn.

CELIA (*zonder enthousiasme*): Ja, natuurlijk. Nou... daar is het dan.

LIONEL: Ja.

CELIA: Ik ben bang, dat geen van ons beiden bijzondere tuinliefhebbers zijn.

LIONEL (*ongevoelig*): Nee.

CELIA: We houden er van om in te zitten, om er alle plezier van te hebben. Maar we zijn allebei afkerig van alle soorten van zwaar werk. Wat denk je er van?

LIONEL (*na enige tijd staren*): Dat is een bruikbare schuur.

CELIA: Oh, ja. De schuur. Ik ben bang, dat het daar ook een enorme rommel is. Het is door onze voorgangers gebouwd, het vorige schoolhoofd en zijn vrouw, mevrouw en meneer Cowlshaw. Dat moet voor jouw tijd geweest zijn.

LIONEL: Oh, ja.

CELIA: Ja, jouw vader was toen conciërge op de school, nietwaar?

LIONEL: Dat was hij, ja.

CELIA: Alles goed met hem, met.. eh.. Joe? Is Joe nog steeds gezond?

LIONEL: Heel goed. Dank u. Hij heeft nog steeds problemen met zijn knieën, maar het is een lieve oude man.

CELIA: Oh, ja. Redt hij zich zonder jouw moeder?

LIONEL: Net aan.

CELIA: Het was een langdurige ziekte.

LIONEL: Het was een zeer langdurige ziekte. Het was een verademing om haar dood te zien gaan, ik schaam me er niet voor dat te zeggen.

CELIA: Ja.

LIONEL (*steekt zijn hand uit, balt zijn vuist*): Hier leek ze op, toen ze stierf.

CELIA: Oh, ja? Oh, ja? (*kleine pauze*) Waar leek ze precies op?

LIONEL: Ze leek op de grootte van mijn vuist. Een vrouw van 80 kilo verschrompelde tot dit.

CELIA: Oh, jee.

LIONEL: De grootte van dit.

CELIA: Ja, ja. *(pauze)* Nou...

LIONEL: Ja, we kunnen hier wel wat mee, daar twijfel ik niet aan.

CELIA: Wil je misschien eerst wat rond kijken?

LIONEL: Dank u zeer.

CELIA: Ik bedoel, het is niet veel. Wat je ziet, is wat we hebben. Ik zal koffie gaan maken. Wil je koffie? Of thee? Er is thee.

LIONEL: Een kop thee zal heel aangenaam zijn, dank u, mevrouw Teasdale.

CELIA: Goed. Thee. Ik ben zo terug. *(ze loopt naar het huis)*

LIONEL: Is het goed, als ik in de schuur kijk?

CELIA: Ja, help je zelf. Het is niet afgesloten. *(gaat het huis in. Lionel sluipt door de tuin, een afkeurend geluid makend, als hij de tuin nader bekijkt. Als hij voorover gebogen naar de bodem kijkt, ziet hij iemand achter de omheining in het veld)*

LIONEL *(roepend)*: Middag, meneer Coombes. Heel goed, dank u... Ze is net naar binnen gegaan. Wilt u haar spreken?... Goed, zoals u wilt. *(hij kijkt de man na, met een soort van verachting. Dan begint hij de tuin uit te meten, waarbij het lijkt alsof hij de berekeningen uit zijn hoofd maakt. Sylvie komt uit het huis de tuin in. Ze is een jonge, fris-uitziende, lompe jonge vrouw, maar ze is niet onaantrekkelijk. Net als Celia, is ze gekleed voor zwaar huishoudelijk werk)*

SYLVIE: Ze zegt, wil je suiker in je thee?

LIONEL: Wacht even. Wacht even. Vijftien, twintig.. *(hij stopt)* Wat wil ik?

SYLVIE: Mevrouw Teasdale, ze zegt, wil je suiker in je thee?

LIONEL: Drie, ja. Drie klontjes.

SYLVIE: Goed, drie. *(ze wil naar binnen gaan)*

LIONEL: Dat had je zo ook wel kunnen zeggen.

SYLVIE: Wat?

LIONEL: Ik zeg, dat had je zo ook wel kunnen zeggen, dat ik drie klontjes wil. Je weet heel goed, dat ik drie klontjes neem.

SYLVIE: Nee, dat weet ik niet. Hoe moet ik nu weten, dat jij drie klontjes neemt? Hoe kan ik dat nou weten?

LIONEL: Omdat je dat weet.

SYLVIE: Interesseert me niets. Het is mij lood om oud ijzer.

LIONEL: Je wist het. *(gaat door met meten)* Achttien maal vier... vier maal acht is tweeëndertig... vier maal één is...

SYLVIE: Tweeënzeventig.

LIONEL: Drie onthouden... Vier plus drie is zeven. Tweeënzeventig.

SYLVIE: Tweeënzeventig, zoals ik al zei.

LIONEL: Ik luister niet naar jou. Je kunt niet eens suiker tellen. *(pauze, Sylvie kijkt naar Lionel)* Wat ben je daar binnen aan het doen? De

ledigheid van de baas aan het opruimen?
SYLVIE: Bemoei je met je eigen zaken.
LIONEL: Ik wed er om, dat hij een paar flessen per week verwerkt.
SYLVIE: Wat wordt er hier eigenlijk van jou verwacht?
LIONEL: Ik ga hier aan het werk.
SYLVIE: Ik kan niet wachten, om dat te zien.
LIONEL: Knap het hier een beetje op voor haar.
SYLVIE: Je zou mijn moeders voortuin doen, wat je echter nooit hebt gedaan.
LIONEL: Dat is maar twintig vierkante meter. Dat is het niet waard.
SYLVIE: Maar het moet nog wel steeds gedaan worden.
LIONEL: Gooi het vol met beton. Zie er van af te komen.
SYLVIE: Geweldige tuintip is dat. *(ze kijkt over het veld heen)* Is dat meneer Coombes, die daar loopt?
LIONEL: Ja. Zocht zijn vrouw in de bosjes. Verwondert me niets.
SYLVIE: Met wie is ze nu?
LIONEL: Kan iedereen zijn. Ze zeggen op de tennisclub, dat er meer boekingen voor haar zijn, dan voor de tennisvelden. Iedereen heeft haar gehad.
SYLVIE: Heb jij haar gehad?
LIONEL: Ik niet.
SYLVIE: Dan is het niet iedereen, nietwaar?
LIONEL: Ik speel geen tennis, toch? Als ik haar wil, hoef ik alleen maar een racket te kopen. Iedereen met een racket kan haar krijgen.
SYLVIE: Dan kun je er maar beter een kopen.
LIONEL: Ik kan me geen tennisracket veroorloven.
SYLVIE: Ja, dat kan je wel. Je bent alleen te krenterig. Jij wilt helemaal niets uitgeven, hè? Niets aan niemand. Zelfs niet aan jezelf.
LIONEL: Aan jou zeker niet.
SYLVIE: Ik wil jou niet eens, maak je maar niet ongerust.
LIONEL: Ga je nu, om mijn thee te halen?
SYLVIE: Twee klontjes dan.
LIONEL: Drie.
SYLVIE: Gaan we vrijdag nog uit, of niet?
LIONEL: Weet ik niet.
SYLVIE: Vorige week zei je van wel.
LIONEL: Ik weet niet, wat ik vorige week zei.
SYLVIE: Als we niet uitgaan, dan kan ik een andere afspraak maken, dat is alles.
LIONEL *(niet onder de indruk)*: Ga je gang.
SYLVIE: Gaan we nu uit, of gaan we niet uit?
LIONEL: Laat ik je nog wel weten.

SYLVIE: Wanneer?

LIONEL: Gauw.

SYLVIE: Omdat ik anders een andere afspraak wil maken, dat is alles.
Ik moet een andere afspraak maken.

LIONEL: Verwondert me niets.

SYLVIE: Ik heb... Als je me niet mee uitneemt, dan ga ik met iemand anders. Iemand van mijn eigen leeftijd. *(ze gaat het huis in)*

LIONEL *(mompelend)*: Niets voor mij. *(hij hervat zijn berekeningen)* Paar zakken van die, dan... *(opent de schuurdeur)* Nou, wat hebben we hier... *(mimiek)* Ik wil een andere afspraak maken, dat is alles. *(pakt een stuk gereedschap op)* Een halve schop. Beter dan niets. Onkruidverdelger. Daar hebben we hier wel wat van nodig. Hier. Een kruiwagen. Geen wielen. Hendrik-Jan de tuinman zou zich hier doodschrikken. *(pakt een oude fles op, die nog vol is)* Nog iets van zijn ledigheid. Nou ja, we kunnen beginnen met al die rotzooi weg te gooien. *(Celia komt uit het huis met twee kommen thee)*

CELIA: Het is daar een verschrikkelijke janboel, hè?

LIONEL: Gaat wel.

CELIA: Een kom vind je toch niet erg, hè? Deze is voor jou. Sylvie zei, dat je geen suiker wilde.

LIONEL *(onverstoorbaar)*: Dank u.

CELIA: Nou, wat denk je?

LIONEL: Ik zal het een en ander moeten kopen.

CELIA: Wat voor een en ander?

LIONEL: Gereedschap, zoden, beetje kunstmest, dat soort dingen.

CELIA: Er is gereedschap in de schuur.

LIONEL: Waardeloos.

CELIA: Echt?

LIONEL: Niets bruikbaar.

CELIA: Oh, jee. Ik weet niet wat het beste is om te doen. Het is een probleem.

LIONEL: Geen probleem. U moet alleen wat meer kopen, dat is alles.

CELIA: Nee, dat is het niet. Ik weet het alleen niet, op dit moment, of het wel de moeite waard is om het te kopen. Weet je, het is... Nou ja, het is een beetje onaangenaam. Ik weet niet, hoe het te zeggen...

LIONEL: Als u een beetje omhoog zit, dan kan ik het misschien wel iets goedkoper krijgen.

CELIA: Nee, dat is het helemaal niet. Hoewel dat natuurlijk welkom zou zijn. Zie je, ik ben er niet zeker van... We zijn er niet zeker van, hoe lang we hier zullen blijven. Er bestaat een kans, dat mijn echtgenoot moet verhuizen.

LIONEL: Verhuizen?

CELIA: Ja.

LIONEL: Ik begrijp het.

CELIA: Het is niet zeker, maar..

LIONEL: U zult met hem mee verhuizen?

CELIA: Waarschijnlijk. Ja, natuurlijk. Mogelijk. Zoals ik al zei, het is allemaal nog wat vaag.

LIONEL: Ik begrijp het. *(pauze)*

CELIA: Zo. We weten het echt niet. *(pauze)* Ik wou, dat we het wisten. *(pauze)* Ik bedoel, ik wil het er liever niet over hebben. Helemaal niet.

LIONEL: Nee. *(pauze)*

CELIA: Ik bedoel, ik denk niet dat mensen het echt waarderen, de druk die een hoofd van een school soms ondergaat. Ik bedoel, daar zijn de ouders. En de kinderen. En de staf. *(pauze)* En zijn gezin. Dat alles... neemt hem in beslag. Onvermijdelijk. Speciaal een privéschool, zoals hier. Hij heeft ook nog eens de Raad van Toezicht op zijn nek. En de meeste van hen... nou, zij begrijpen niets van een onderwijzer.

LIONEL: Het zijn toegewijde mensen. Onderwijzers.

CELIA: Dat zijn ze. Dat zijn ze. *(korte pauze)* De meeste van hen. *(pauze)* Het is het gezin, weet je. Dat is altijd het eerste, om je bezorgd om te maken. Al die druk stapelt zich op op het werk en hij brengt het mee naar huis.

LIONEL: Ja.

CELIA: *(tot zichzelf)* Letterlijk. *(pauze)*

LIONEL: Nou, ik...

CELIA: Het vergt ook veel van mij, weet je. Omdat ik slechts enkele mensen heb, waar ik mee kan praten. Ik bedoel, als je de vrouw van het hoofd van de school bent, dan kun je je niet veroorloven familiair te zijn. Anders word je betrokken in allerlei zaken. Schoolzaken, bedoel ik. *(pauze)* Dus ben ik bang, dat de vrouw van de arme oude hoofdonderwijzer, nooit een schouder heeft om tegen uit te huilen. *(ze lacht)* Nog steeds niet. *(pauze)*

LIONEL: Ik denk, dat u het met een grillig pad wel af kan.

CELIA: Pardon?

LIONEL: Een beetje grillig pad zou wel mooi staan.

CELIA: Oh, ja. Waarschijnlijk.

LIONEL: Als het goed gelegd is. Je moet het wel goed leggen. Het moet netjes gelegd worden.

CELIA: Ja, natuurlijk.

LIONEL: Dus u weet niet, of u weggaat of niet?

CELIA: Nee.

LIONEL: Of dat uw echtgenoot gaat of niet?

CELIA: Nee.

LIONEL: Wat stelt u dan voor?

CELIA: Ik weet het niet. Ik weet niet, wat ik moet voorstellen. Ik wil niet, dat jij in de problemen raakt.

LIONEL: Geen probleem.

CELIA: Wat stel jij voor?

LIONEL: Ik?

CELIA: Wat denk jij, dat het beste is?

LIONEL: Nou. Zonder alle omstandigheden te kennen, zou ik zeggen, dat u misschien de gok moet nemen dat u hier blijft, zelfs als uw echtgenoot niet blijft. En mij m'n gang laat gaan.

CELIA: Denk je dat?

LIONEL: U zult er spijt van krijgen, als u hier zit om deze tijd volgend jaar, kijkende naar al die rotzooi.

CELIA: Dat is waar.

LIONEL: U zult dan blij met me zijn.

CELIA: Dat zal ik.

LIONEL: Ik zal twee of drie avonden per week langskomen gedurende de zomer. Nu en dan een weekend, waarschijnlijk. Een oogje in het zeil houden voor u.

CELIA: Ja, misschien heb je wel gelijk.

LIONEL: Het zal niet duur zijn. Als u het gereedschap heeft.

CELIA: Nee.

LIONEL: Alleen het werk dan.

CELIA: Juist.

LIONEL: Zweet is niet duur.

CELIA: Nee.

LIONEL (*leegt zijn kom*): Lekkere kom thee.

CELIA: Dank je. Pickwick.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto